

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 694/2026
18.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Саше Грујића, због кривичног дела кријумчарење људи из члана 353. став 1. и 2. тачка а и б Кривичног законика Мађарске, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Грујића, адвоката Милице Радовановић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду Крел бр.31/23 од 12.02.2026. године и Апелационог суда у Београду Кж-Кре 33/26 од 08.04.2026. године, у седници већа одржаној дана 18.06.2026. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Грујића, адвоката Милице Радовановић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду Крел бр.31/23 од 12.02.2026. године и Апелационог суда у Београду Кж-Кре 33/26 од 08.04.2026. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Крел бр.31/23 од 12.02.2026. године, а по пресуди Окружног суда у Кечкмету број 18.В.63/2022/2 од 08.02.2022. године, која је преиначена пресудом Окружног суда у Кечкмету број 2 Вф.193/2022/19 од 01.06.2022. године, којом је окривљени Саша Грујић оглашен кривим да је извршио кривично дело кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 353. став 1. и 2. тачка а) и б) Кривичног законика Мађарске, па је Виши суд у Београду, усвајајући замолницу Министарства правде Мађарске број: XX-NBFO/2755/11/2022 од 17.12.2022. године, на основу одредби члана 61. и 62. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, признао пресуду Окружног суда у Кечкмету број 18.В.63/2022/2 од 08.02.2022. године, која је преиначена пресудом Вишег суда у Кечкмету број 2 Вф.193/2022/19 од 01.06.2022. године у делу у којем је осуђени Грујић Саша оглашен кривим због извршења кривичног дела кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 353. став 1. и 2. тачка а и б Кривичног законика Мађарске, па је окривљеног Сашу Грујића, применом Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, као и чланова 4, 42, 43, 45, 54 и 63 Кривичног законика, за кривично дело недозвољен

прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. Кривичног законика осудио на казну затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору и на издржавању казне од 11.11.2021. године до 27.02.2023. године. На основу одредби члана 261. у вези члана 262. став 1. и 2. и одредбе члана 264. став 1. ЗКП, обавезан је окривљени Саша Грујић да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно, посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж-Кре 33/26 од 08.04.2026. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног Саше Грујића, адвоката Милице Радовановић и потврђена пресуда Вишег суда у Београду Кре1 бр.31/23 од 12.02.2026. године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног Саше Грујића, адвокат Милица Радовановић, због повреде закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) и 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде тако што ће одбити захтев Министарства правде Републике Мађарске и одбити захтев за признање и извршење пресуде или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Грујића, адвоката Милице Радовановић је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног истиче да изрека првостепене пресуде не садржи све битне елементе кривичног дела недозвољен прелаз границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ. Свој став бранилац образлаже наводима да се у чињеничном опису пресуде Окружног суда у Кечкемету број 18.В.63/2022/2 од 08.02.2022. године ни на једном месту не помиње прелазак границе Републике Србије, нити недозвољен боравак или транзит кроз Србију, односно ниједна од алтернативно прописаних радњи извршења не налази место у чињеничном опису пресуда које се признају побијаном пресудом, а потпуно је јасна интенција законодавца, а то је да санкционише било какав недозвољени прелаз, боравак или транзит кроз Републику Србију, уз наведену намеру прибављања користи. Бранилац још истиче да је одредбама члана 7. Закона о међународноправној помоћи у кривичним стварима прописане су основне претпоставке за пружање међународноправне помоћи и поступања по упућеним замолницима, а то је између осталог да кривично дело поводом којег се захтева пружање међународне правне помоћи представља кривично дело по закону Републике

Србије, а одредбом члана 61. став 4. истог закона да је суд везан за чињенични опис кривичног дела из стране кривичне пресуде. Имајући наведено у виду, јасно је да се радња извршења кривичног дела из члана 350. КЗ у потпуности разликује у односу на радњу извршења кривичног дела у закону Републике Мађарске, те да се у оваквој ситуацији не може признати страна судска одлука. У прилог својим наводима, бранилац истиче и став Врховног касационог суда који је заузео на седницама одржаним дана 02.12. и 04.12.20213. године.

Одредбом члана 350. став 1. КЗ је прописано да ко без прописане дозволе пређе или покуша да пређе границу Србије, наоружан или употребом насиља, казниће се затвором до једне године, док је ставом 2. истог члана прописано да ко у намери да себи или другом прибави какву корист, омогућава другом недозвољени прелаз границе Србије или недозвољени боравак или транзит кроз Србију, казниће се затвором од једне до осам година. Ставом 3. истог закона је прописано да ако је дело из става 2. овог члана учињено од стране групе, злоупотребом службеног положаја или на начин којим се угрожава живот или здравље лица чији се недозвољени прелаз границе Србије, боравак или транзит омогућава или је кријумчарен већи број лица, учинилац ће се казнити затвором од две до дванаест година.

Одредбом члана 7. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима су прописане претпоставке за пружање међународне правне помоћи и то да кривично дело поводом којег се захтева пружање међународне правне помоћи представља кривично дело по закону Републике Србије, да за исто кривично дело није правноснажно окончан поступак пред домаћим судом, односно да кривична санкција није у потпуности извршена, да кривично гоњење, односно извршење кривичне санкције није искључено због застарелости, амнестије или помиловања, да се захтев за пружање међународне правне помоћи не односи на политичко кривично дело или дело повезано са политичким кривичним делом, односно на кривично дело које се састоји искључиво у повреди војних дужности, да пружање међународне правне помоћи не би повредило суверенитет, безбедност, јавни поредак или друге интересе од суштинског значаја за Републику Србију.

Изреком пресуде Вишег суда у Београду Крел бр.31/23 од 12.02.2026. године окривљени Саша Грујић је оглашен кривим да је дана 11.11.2021. године, са првооптуженим АА, на основу ГПС координата, које су добили преко телефона од непознатог кријумчара људи, са моторним возилом типа „...“, регистарског броја ..., са затвореним теретним простором, а коју је возио првооптужени АА, примио мигранте који су чекали поред пута, и то једну особу авганистанског држављанства, две особе пакистанског држављанства и пет особа држављана Бангладеша, са циљем да их превезу до Аустрије, за новчану накнаду од непознатог кријумчара људи, тако што је Саша Грујић изашао из возила и рекао мигрантима да уђу у теретно возило, након чега су кренули према Кечкемету, на главном путу 44, када их је зауставила полиција, чиме је извршио кривично дело кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 353 став 1 и 2 тачка а и 6 Кривичног законика Мађарске.

По оцени Врховног суда, наводи браниоца окривљеног изнети у захтеву за заштиту законитости су неосновани, јер одредба члана 7. Закона о међународној

правној помоћи у кривичним стварима не прописује да је неопходно да квалификација кривичног дела према закону замољене државе буде идентична квалификацији кривичног дела у земљи у којој је пресуда донета, већ је довољно да битни елементи бића кривичног дела буду упоредиви према законима обе државе, а суд је дужан да испита да ли инкриминација у страном закону према смислу и својој садржини одговара било којој инкриминацији домаћег кривичног законодавству. Наиме, одредба члана 7. став 1. наведеног закона прописује да кривично дело поводом којег се захтева пружање међународне правне помоћи представља кривично дело по закону Републике Србије, а не да законски опис од речи до речи буде индентичан кривичном делу по закону Републике Србије.

По оцени Врховног суда, у овом поступку је то неспорно случај јер обе цитиране одредбе кривичних законика Републике Србије и Републике Мађарске за заштитни објект имају државну границу одређене земље, односно „уставни поредак, државно уређење једне земље“, а то је конкретно државна граница, и то је сасвим довољан услов да се кривично дело за које је оглашен кривим уподоби кривичном делу из члана 350. КЗ. Суштина закона о међународној правној помоћи је са једне стране заштита домаћих држављана, али и остваривање права да уколико је држављанин Републике Србије извршио кривично дело ван граница Републике Србије, да може да издржава казну у Републици Србији, због чега се тражи признање стране судске одлуке. У конкретном случају, радња извршења кривичног дела је прелазак државне границе, а тумачењем наведених прописа на начин изнет у захтеву за заштиту законитости би се дошло у ситуацију да ниједан држављанин Републике Србије не би могао да казну за кривично дело чији је заштитни објект државна граница стране државе, издржава у Републици Србији, односно ниједна пресуда са таквим кривичним делом не би била призната, чиме би држављани Републике Србије били ускраћени за право да казне затвора издржавају у својој земљи.

У прилог својим наводима бранилац окривљеног истиче пресуду Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал Кпо1.бр.160/21 од 23.05.2025. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1-По1 број 4/26 од 27.04.2026. године. Међутим, окривљени у наведеним пресудама нису ослобођени од оптужбе из разлога што није било дела, већ из разлога што није доказано да су извршили кривично дело.

Самим тим су наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Иако је бранилац у захтеву за заштиту законитости формално означио повреду закона из члана 439. тачка 2) и 3) и 441. став 4. ЗКП, које представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, у образложењу захтева бранилац не конкретизује у чему се наведене повреде закона састоје, односно не наводи због чега је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, како је одлуком о кривичној санкцији или о одузимању имовинске користи или о опозивању условног отпуста, повређен закон нити како је одлуком о трошковима кривичног поступка повређен закон. Одредба

члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само формално опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. С тога је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Грујића, адвоката Милице Радовановић у овом делу нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, па се у разматрање и оцену ових повреда није упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић